

Sygn. akt III AUa 924/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Beata Górską (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. w Szczecinie

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie renty

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt VI U 466/15

oddala apelację.

SSA Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka -

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 924/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 15.04.2015 r. odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy twierdząc, że organ rentowy niezasadnie przyjął, że niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała później niż 18 miesięcy od daty końcowej jego okresów ubezpieczenia.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy i udowodnił posiadanie w okresie ostatnich 10 lat przed złożeniem wniosku ponad pięcioletni okres składkowy i nieskładkowy ale niezdolność ta powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od końca okresu ubezpieczenia.

W trakcie procesu przed Sądem I instancji, organ rentowy, decyzją z dnia 19.05.2015 r., zmienił zaskarżoną decyzję uznając posiadanie przez ubezpieczonego pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku nadal jednak odmawiając prawa do renty. Ubezpieczony odwołał się również od powyższej decyzji.

Postanowieniem z dnia 4.08.2015 r. Sąd Okręgowy połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygania.

Wyrokiem z dnia 28.08.2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania J. D..

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony J. D., urodzony (...) w okresie od 28.10.1970 r. do 29.10.1971 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, a następnie od 27.11.1971 r. do 14.08.1990 r. pozostawał w zatrudnieniu

w kolejnych zakładach pracy. W okresie od 31.01.1991 r. do 30.05.1991 r.

otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych. Od 1.10.2004 r. ubezpieczony podjął się opieki nad swoją matką, zaliczoną do I grupy inwalidów. Od dnia 1.10.2010 r. (...) Centrum Pomocy (...) zaczęło wypłacać zasiłek opiekuńczy ubezpieczonemu oraz opłacać ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 17.VII.2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2.08.2013 r. uznał ubezpieczonego za częściowo, okresowo niezdolnego do pracy do 31.sierpnia.2015 r. oraz, że niezdolność do pracy nie powstała przed 30.11.1992 r. Decyzją z dnia 7.10.2013 r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty stwierdzając, że ubezpieczony ani w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku, ani w ostatnim dziesięcioleciu przed wystąpieniem niezdolności do pracy nie wykazał co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia. Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, w trakcie postępowania dopuścił dowód z opinii biegłych kardiologa, diabetologa i psychiatry i neurologa. Biegły neurolog stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo, okresowo niezdolny do pracy począwszy od października 2009 roku. Prawomocnym wyrokiem z dnia 29.01.2015 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że 31.03.2015 r. ubezpieczony wniósł kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 15.04.2015 r.

pozwany odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił posiadania co najmniej pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku, bądź w ostatnim dziesięcioleciu przed wystąpieniem niezdolności do pracy, a nadto niezdolność do pracy wystąpiła u ubezpieczonego później niż w 18 miesięcy od okresu ubezpieczenia.

W oparciu o art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.Ust. 2015.748, dalej: ustawa rentowa) Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione, wskazując, że nie spełnił on warunku koniecznego dla otrzymania renty bowiem jego niezdolność do pracy wystąpiła później niż 18 miesięcy od okresu ubezpieczenia (to jest okresu otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych - czyli od 31.01.1991 r. do 30.05.1991 roku)

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się ubezpieczony. W wywiedzionej apelacji, wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 57 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 7 ustawy rentowej, polegające na uznaniu, że ubezpieczony nie spełnia warunków do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Nadto wskazał na naruszenie przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 583) przez nieuwzględnienie okresu sprawowania bezpośredniej opieki nad matką, jako okresu, w którym powstała niezdolność do pracy wypełniającego warunek, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy rentowej, a także naruszenie art. 32 i 67 Konstytucji RP przez nieuwzględnienie okresu sprawowania bezpośredniej opieki nad matką S. D., jako okresu w którym powstała niezdolność do pracy, wypełniającego warunek zawarty w art. 57 ust.1 pkt 3 ustawy rentowej.

Apelujący podniósł, że jego niezdolność do pracy powstała w czasie sprawowania opieki nad niepełnosprawną matką od 24 maja 1994 do 20 października 2009 r., a następnie od 29 października 2009 r., nieprzerwanie, aż do jej śmierci 17 lutego 2015 r. Ubezpieczony sprawując stałą opiekę nad matką wypełniał ciężący na nim obowiązek wynikający z k.r.o., zaś nieprzyznanie mu wnioskowanego świadczenia narusza zasadę równości wobec prawa.

Tak argumentując ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji oraz obydwu decyzji organu rentowego i przyznanie prawa do renty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Apelujący wniósł także o zasądzenie na swoją rzecz od organu rentowego kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów postępowania w II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonując przy tym prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszechstronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. i wyprowadził z nich należyte uzasadnione wnioski, które stały się podstawą do wydania orzeczenia przez Sąd Odwoławczy, bez potrzeby ich uzupełniania. Sąd meriti wskazał w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu, stosując przy tym prawidłową wykładnię przepisów prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Należy zaznaczyć, że w myśl art. 57 ustawy rentowej, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje osobie, która jest niezdolna do pracy, posiada wymaganą ilość okresów składkowych i nieskładkowych, niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przy tym, wszystkie powyższe przesłanki ubezpieczony musi spełnić łącznie. Trafnie zaznaczył Sąd I instancji, że niezdolność ubezpieczonego do pracy wystąpiła później niż 18 miesięcy od okresu ubezpieczenia, tj. okresu otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych. Ze zgromadzonego bowiem materiału dowodowego wyraźnie wynika, że niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała po 30.11.1992 r., a więc po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia (tj. 31.01.1991 r. do 30.05.1991 r. – pobieranie zasiłku dla bezrobotnych).

Art. 57 ust. 1 pkt 3 wyraźnie wskazuje okresy, w których powstanie niezdolności do pracy (albo przed upływem 18 miesięcy od ich zakończenia), warunkuje prawo do renty. Okres, w którym J. D. sprawował opiekę nad matką od 24.05.1994 do 20.10.2009 r. oraz od 29.10.2009 do jej śmierci 17.02.2015 r., określony w art. 7 pkt 7 ustawy rentowej, nie został wymieniony w katalogu art. 57 ust. 1 pkt 3 cyt. ustawy, toteż nie można było uznać aby ubezpieczony spełnił zawartą w tym przepisie przesłankę. Jakkolwiek ust. 2 artykułu 57 umożliwia pominięcie konieczności spełnienia przesłanki z pkt 3, to wymagane jest wówczas udokumentowanie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz całkowita niezdolność do pracy, czego też ubezpieczony nie uczynił.

Podsumowując, ubezpieczony nie wykazał łącznego spełnienia przesłanek określonych w art. 57 ustawy rentowej, koniecznych do przyznania wnioskowanego świadczenia. Argumentacja ubezpieczonego okazała się więc chybiona, zaś rozstrzygnięcie Sądu I instancji prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

SSA Beata Górńska SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk